

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 23. února 2023 v senátě složeném z předsedy JUDr. Miroslava Nováka a soudců JUDr. Dany Kancírové a Mgr. Ing. Márie Petrovkové, **odvolání obžalovaného M. K.**, nar. XXXX ve XXXX, trvale bytem XXXX a **státního zástupce** Okresního státního zastupitelství v Prostějově proti rozsudku Okresního soudu v Prostějově ze dne 10. 5. 2022, č. j. 3 T 128/2021–425 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b), d) trestního řádu se napadený rozsudek **zrušuje**.

Za splnění podmínek § 259 odstavec 3 písm. b) trestního řádu **se nově rozhoduje tak**, že

obžalovaný

M. K., narozený XXXX, trvale XXXX, pro účely doručování XXXX,

je vinen, že

v úmyslu jiného lživě obvinít ze spáchání trestného činu, podal na por. Mgr. P. R., OEČ: XXXX, příslušníka Policie ČR, Územního odboru Prostějov, písemné oznámení označené jako „Oznámení o skutečnostech nasvědčujících spáchání trestného činu veřejného činitele z řad policie ČR“, sepsané dne 18. 12. 2018 ve XXXX, které bylo zasláno jako doporučená zásilka

prostřednictvím České pošty na adresu Generální inspekce bezpečnostních sborů Praha, předáno České poště 20. 12. 2018 a doručeno adresátovi dne 28. 12. 2018, kdy předmětem podání byla skutečnost, že jej dne 10. 10. 2018 kontaktoval P. R. v obci XXXX a sdělil mu, že má vyřídit slečně K. J., aby se přestala vyhýbat výslechu, který musí provést, kdy asi za 15 minut se P. R. na místo vrátil a před domem mu sdělil, že: „s Vámi je vás celkem pět bez toho T. a za 250.000 Kč by se to mohlo spravit“ a, že bude mít klid v jím prověřované kauze, jinak to pojedje dál a bude znovu vyslechnut a taky, že by tam mohl zůstat přes noc, a že by se mu tam taky mohlo něco stát, že se kolikrát v cele ti zadržení do rána oběsí, jak mají ty výčitky svědomí, že to samé platí i pro J., že je to hezká holka, tak at' tak zůstane, a když toto M. K. odmítl, tak P. R. řekl: „Drž hubu ty židovská svině, dobře vím, co jsi zač. Cigoš, Židák, všichni jste jeden póvl a já se v tom musím hrabat,“ a než nasedl do vozu, tak se na něj P. R. podíval a řekl „židáci zasraní“, čímž P. R., OEČ: XXXX, lživě obvinil z trestného činu, který lze právně kvalifikovat jako přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 2 trestního zákoníku,

tedy

- jiného lživě obvinil z trestného činu a takový čin spáchal na jiném, který vůči němu plnil svoji povinnost vyplývající z jeho zaměstnání,

čímž spáchal

- přečin křivého obvinění podle § 345 odst. 1, 3 písm. e) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 345 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **20 (dvaceti) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný zařazuje k výkonu uloženého trestu do věznice **s ostrahou**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný M. K. uznán vinným přečinem křivého obvinění podle § 345 odst. 1, 2 písm. e) trestního zákoníku, kterého se podle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustil (stručně řečeno) tím, že dne 20. 12. 2018 předal České poště k přepravě podání datované dnem 18. 12. 2018 a nazvané „Oznámení o skutečnostech nasvědčujících spáchání trestného činu veřejného činitele z řad policie ČR“, které adresoval Generální inspekci bezpečnostních sborů a v němž lživě obvinil příslušníka Policie ČR P. R. (mimo jiné) ze žádosti o úplatek tedy z jednání, které by bylo možno kvalifikovat, jako trestný čin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 2 trestního zákoníku.
2. Za to a za a za sbíhající se přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. f) trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 5. 2020 (nyní dle § 337 odst. 1 písm. g) trestního zákoníku), jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 30.

9. 2020, čj. 4T 130/2020-308, ve znění rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 26. 2. 2021 č. j. 55 To 290/2020-350, mu byl podle § 345 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců, pro jehož výkon byl dle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Současně byl podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku z citovaného rozsudku zrušen výrok o trestu, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které zdůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Odvolání směřuje proti všem výrokům napadeného rozsudku a (jak shrnul obhájce v rámci veřejného zasedání) obsahuje celkem 4 oblasti námitek. První oblastí jsou námitky procesní, kdy obžalovaný spatřuje v postupu soudu I. stupně dvě podstatné procesní vady. Jedna z vad spočívá v tom, že prostupování spisu v závěru vyšetřování neproběhlo řádným způsobem, neboť o jeho termínu nebyl řádně vyrozuměn. Druhá se týká vyhlášení rozsudku a spočívá v tom, že soud jej uznal vinným přečinem křivého obvinění podle § 345 odst. 1, 2 písm. e) trestního zákoníku, zatímco trest mu ukládal podle §345 odst. 3 tr. zákoníku, tedy podle ustanovení, kterým vůbec nebyl uznán vinným. Další oblastí jsou námitky vůči skutkovým závěrům nalézacího soudu. Obžalovaný se domnívá, že nalézací soud postupoval při hodnocení provedených důkazů v rozporu s ustanovením § 2 odst. 5, odst. 6 tr. řádu, neboť je hodnotil jednostranně v jeho neprospěch. Vůbec se nezabýval otázkou jeho zdravotního stavu v době, kdy se měl stíhaného jednání dopustit. Znalecký posudek z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie sice provedl k důkazu, ovšem již se nevypořádal s případným vlivem skutečností v něm uvedených na jeho trestní odpovědnost. Otázku věrohodnosti výpovědi svědka R. pak posuzoval jednostranně a bez spojitosti s dalšími provedenými důkazy, zejména s neverejnými informacemi ze spisu týkajícího se společnosti XXXX a odsouzeného pana A., které mu měl svědek poskytnout, ač to před soudem kategoricky odmítl. Předmětné informace však žádným jiným způsobem získat nemohl. Soud se navíc snažil nalézt nějaký smysluplný motiv jednání, které mu je kladeno za vinu, ovšem dospěl k naprosto nepřijatelnému závěru, že se z jeho strany mělo jednat o mstu ta to, že R. zahájil jeho trestní stíhání. Jelikož mu však usnesení o zahájení trestního stíhání bylo doručeno až s časovým odstupem po podání jeho trestního oznámení na R., nemohlo být tedy jeho motivem. Třetí oblast námitek zahrnují námitky týkající se důkazních návrhů obžalovaného, který nalézacímu soudu vyčítá nezákonnost, když jeho návrhům, na vyžádání a provedení celého trestního spisu týkajícího se trestního stíhání pana A. a dále informací z ETR ohledně toho, jaké osoby do spisu nahlížely, nevyhověl, ač jsou tyto pro posouzení věci naprosto nezbytné. Čtvrtou oblastí jsou námitky týkající se uloženého trestu, který obžalovaný shledává nepřiměřeně přísným. V této souvislosti soudu vytýká, že nedostatečně zohlednil jeho osobní poměry, dále fakt, že trest obecně prospěšných prací, k němuž ukládal souhrnný trest již vykonal a rovněž také to, zda tvrzená trestná činnost vůbec měla nějaký výrazně negativní dopad do sféry poškozeného, když se k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody, ani případně nemajetkové újmy nepřipojil. Závěrem proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, eventuálně pokud by akceptoval rozhodnutí nalézacího soudu o jeho vině, aby mu uložil trest mírnější, nespojený s jeho přímým výkonem ve věznici.
4. Odvolání proti rozsudku podal rovněž státní zástupce, a to do výroku o vině v neprospěch obžalovaného, kdy nalézacímu soudu vytýká nesprávné vyhlášení právní kvalifikace jednání obžalovaného v rámci výroku o jeho vině, když jej odsoudil pro přečinem křivého obvinění podle § 345 odst. 1,2 písm. e) tr. zákoníku, přičemž celé řízení před soudem bylo vedeno na základě obžaloby pro přečinem křivého obvinění podle § 345 odst. 1,3 písm. e) tr. zákoníku. Zjevně se tedy jednalo o pouhé přeroknutí soudkyně v rámci vyhlášení rozhodnutí, kdy navíc skutková podstata podle § 345 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku ani neexistuje. Jinak bylo celé řízení vedeno správně a trest je naprosto adekvátní. Navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a sám

obžalovaného uznal vinným přechinem krivého obvinění podle § 345 odst. 1, 3 písm. e) tr. zákoníku a uložil mu totožný souhrnný trest, jako soud I. stupně.

5. Krajský soud jako soud odvolací přezkoumal z podnětu podaných odvolání zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání státního zástupce lze považovat za důvodné zcela, zatímco odvolání obžalovaného pouze z části.
6. V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo důsledně postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, zejména pak s těmi, které mají zabezpečit řádné objasnění věci a právo obžalovaného na obhajobu. Řízení není zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku, s výjimkou jediné procesní vady svého druhu spočívající v přeroku samosoudkyně při vyhlášení napadeného rozsudku (konkrétně pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaného), což bylo namítáno jak obžalobou, tak i obhajobou (v jejich odvoláních) a poukázáno na to bylo i ze strany samotné soudkyně v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu jim lze dát za pravdu, že ač bylo z průběhu řízení zřejmé, že probíhá pro přechin krivého obvinění podle § 345 odst. 1,3 písm. e) tr. zákoníku, došlo k uznání obžalovaného vinným totožným přechinem ovšem místo odst. 3 písm. e) byl soudkyně chybně vyhlášen odst. 2 písm. e) téhož ustanovení, navíc za situace, kdy odst. 2 není na písmena vůbec členěn. Ač se prakticky jedná pouze o formální pochybení nalézacího soudu, nebylo ho již možné v této fázi řízení napravit jinak než tím, že odvolací soud napadený rozsudek zrušil a vyhlásil jej znovu (pokud jde o výrok o vině), v prakticky totožném znění s výjimkou právní kvalifikace. Tu vyhlásil v souladu s obžalobou, se závěry provedeného dokazování a zejména pak s příslušným ustanovením trestního zákoníku tak, že uznal obžalovaného vinným přechinem krivého obvinění podle § 345 odst. 1, 3 písm. e) tr. zákoníku.
7. Pokud se jedná o opakovaně vznesenou procesní námitku obžalovaného týkající se možnosti, resp. nemožnosti prostudování spisu v závěru vyšetřování, naprosto vyčerpávajícím způsobem se s ní vypořádal již nalézací soud v bodě 28. odůvodnění napadeného rozsudku. Vzhledem k tomu, že se s jeho názorem tam podrobně rozvedeným odvolací soud naprosto ztotožňuje a považuje za nadbytečné jej opakovat, či k němu cokoli dalšího doplňovat, plně na něj odkazuje.
8. Pokud jde o namítaný výrok o vině, lze konstatovat, že soud I. stupně i dle odvolacího soudu shromáždil všechny potřebné důkazy ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu tak, aby mohl ve věci spolehlivě a objektivně rozhodnout. Provedené důkazy následně hodnotil postupem, který mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy jednotlivě i v jejich souhrnu, přičemž učinil skutková zjištění, která, nejsou v rozporu s obsahem provedených důkazů, a především ani v rozporu s logickými principy. Odůvodnění napadeného rozsudku je také v intencích ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu. Nalézací soud v něm naprosto precizně, logicky a přehledně vysvětlil, z jakých konkrétních důkazů při svém rozhodování vycházel a z jakých konkrétních důvodů uvěřil P. R. a nikoli obžalovanému. Přesvědčivě rozebral jednotlivé důkazy, vysvětlil, co z nich vzal za prokázané a proč, konfrontoval je s ostatními provedenými důkazy, zejména s výpovědí obžalovaného. Vypořádal se rovněž prakticky se všemi jeho argumenty, které opakovaně zazněly i v jeho odvolání. V tomto ohledu pak odvolací soud pro stručnost plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku v bodech 23. – 25., s nímž se naprosto ztotožňuje. Pokud jde o odvolací námitku obžalovaného týkající se posuzování jeho zdravotního stavu v době činu, k té se nalézací soud vyjádřil v bodech 10. – 11. odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k tresté činnosti, k níž ukládal souhrnný trest. U posuzované trestné činnosti zjevně žádné pochybnosti ohledně zachování rozpoznávacích a ovládacích schopností obžalovaného v době činu neměl, navíc je v průběhu řízení ani nikdo nenamítal.
9. Z hodnotící části odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že soud I. stupně svůj závěr o vině obžalovaného založil především na výpovědi poškozeného R., která však nezůstala osamocena. Je

podporována jak výpověďmi svědků B. S. a M. O., kteří před soudem výslovně uvedli, že o žádném problému mezi obžalovaným a poškozeným ohledně údajné žádosti o úplatek atd. jim není nic známo (přičemž jim si poškozený, který je oba vyslychal jako obviněné ve věci poškozování věřitele, v níž jsou trestně stíháni společně s obžalovaným, rozhodně o žádný úplatek neřikal), tak i listinnými důkazy, z nich soud mimo jiné dovodil časovou souslednost jednání, resp. chování obžalovaného ve vztahu k poškozenému, jakož i jeho pravděpodobný motiv. Jedná se zde o ucelený řetězec (přímých a nepřímých) důkazů, které ve svém souhrnu obžalovaného ze spáchání žalovaného trestného činu usvědčují a o nichž nemá ani odvolací soud nejmenších pochyb.

10. Pokud jde tedy o námitky obžalovaného ve vztahu k výroku o vině, kdy se v podstatě jedná o nesouhlas s hodnocením důkazů soudem prvního stupně (konkrétně s jeho hodnocením výpovědi svědka poškozeného P. R.), je nutno poukázat na ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, dle něhož je odvolací soud vázán hodnocením důkazů soudem I. stupně, pokud toto hodnocení není v rozporu s provedeným dokazováním a zásadami logiky a pokud ho není nutno považovat za zjevně svévolné. Hodnocení provedených důkazů je tak výsostným právem soudu I. stupně, do něhož může odvolací soud zasahovat pouze v případě zřejmé nelogičnosti tohoto hodnocení, v případě nesouladu mezi obsahem provedených důkazů a skutkovými závěry soudu I. stupně a takový případ zde zjevně nenastal. Prvostupňový soud dostatečně posoudil všechny provedené důkazy včetně výpovědi předmětného svědka, kterou vzal za naprosto věrohodnou, přičemž v bodě 24. odůvodnění napadeného rozsudku náležitě také vysvětlil proč. Jelikož se zde zabývá všemi aspekty provedení dokazování a výpověď svědka hodnotí v jeho širších souvislostech věcně a logicky, přičemž se řádně vypořádává i s věrohodností výpovědi obžalovaného, nemá odvolací nejmenšího důvodu na jeho skutkových závěrech cokoli měnit. V návaznosti na to nelze přisvědčit ani další námitce obžalovaného, týkající se zamítnutí jeho návrhů na doplnění dokazování. Postup nalézacího soudu, který o návrzích (resp. o návrhu) obžalovaného v rámci hlavního líčení řádně rozhodl a své rozhodnutí rovněž zdůvodnil, jak v jednacím síni, tak následně i v bodě 25. odůvodnění napadeného rozsudku, nelze v žádném případě považovat za nezákonný. Naopak jedná se o postup nejen se zákonem souladný, ale v kontextu skutkových zjištění nalézacího soudu i naprosto logický. Doplnění dokazování celým trestním spisem týkajícím se (dnes již) odsouzeného A., resp. informacemi z ETŘ týkajícími se totožné trestní věci, aby bylo případně zjištěno, kdo všechno do spisu v průběhu řízení nahlížel, by nemohlo mít na posouzení věci žádný relevantní vliv. I pokud by totiž bylo zjištěno, že svědek poškozený do spisu nahlížel (muselo by to být nutně z úřední povinnosti, jinak by mu to být totiž umožněno nemohlo), nebylo by z toho možné dovodit, že by následně údaje ze spisu „nahlásil“ obžalovanému, po kterém měl požadovat úplatek a nazvat ho „póvlm, či zasraným židákem“ atd. Obhajobou nastíněná, resp. prosazovaná konstrukce tak postrádá smysl. Pokud by byl totiž svědek (čistě hypoteticky) korupčníkem, přece by neposkytoval obžalovanému informace z jiných trestních kauz, aby je mohl využít ve svých věcech bezplatně, tj. „bez nároku na odměnu“. Celé jeho korupční jednání by pak postrádalo smysl.
11. Vzhledem k tomu, že (jak vyplývá z výše uvedeného) odvolací soud se se skutkovými zjištěními nalézacího soudu bezvýhradně ztotožnil, ztotožnil se i s právní kvalifikací jednání obžalovaného, který se dopustil přečinu krivého obvinění podle § 345 odst. 1, 3 písm. e) trestního zákoníku, když poškozeného policistu, který vůči němu plnil svou povinnost vyplývající z jeho zaměstnání, lživě obvinil z žádosti o úplatek, tj. de facto z korupce, přičemž přeroknutí soudkyně při vyhlášení rozhodnutí náležitě napravil, jak bylo rozvedeno výše, v bodě 6. Pokud jde (o obhajobou namítaný) vliv trestné činnosti do sféry poškozeného policisty, nemá o něm odvolací soud nejmenších pochyb. Již ze samotné podstaty věci je totiž evidentní, že když je policista lživě obviněn z korupce, je podroben několikerým výsledkům, prověřování, hrozbě postavení mimo službu atd., což má samozřejmě za následek zásah nejen do jeho osobní a profesní sféry, ale i do sféry majetkové a rodinné. I když znakem skutkové podstaty předmětného přečinu není přímo míra negativního dopadu do sféry poškozeného, nelze jí bagatelizovat, či zlehčovat s odkazem na to, že poškozený

se se svým nárokem na náhradu škody, či nemajetkové újmy k trestnímu řízení nepřipojil. Jedná se totiž o jeho právo a nikoli povinnost, a navíc poškozenému nic nebrání v tom, aby tak činil následně, v rámci civilního řízení.

12. Ohledně uloženého trestu je možno konstatovat, že ani zde odvolací soud neshledal v postupu soudu I. stupně, který si opatřil všechny podklady nutné pro rozhodnutí z hledisek stanovených v ustanovení § 39 odst. 1, odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku, žádné pochybení. Soud I. stupně ve svém rozhodnutí (v bodě 26. jeho odůvodnění) správně zhodnotil, jak trestní minulost obžalovaného, tak i okolnosti celého případu a lze s ním naprosto souhlasit, pokud jde o uložený druh trestu. Nepodmíněný trest tak lze považovat za naprosto přiléhavý. Ovšem vzhledem k tomu, že v mezidobí (od vyhlášení napadeného rozhodnutí) došlo na straně obžalovaného de facto ke změně okolností, kdy trest obecně prospěšných prací ve výměře 90 hodin, který mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 30. 9. 2020, č. j. 4 T 130/2020-308, ve znění rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 26. 2. 2021 č. j. 55To 290/2020-350, dne 6. 10. 2022 vykonal, nebylo možno mu již ukládat souhrnný trest, neboť se na něj ve vztahu k uvedenému odsouzení hledí jako by odsouzen nebyl. Odvolací soud tak dospěl k závěru, že za této situace, by byl nalézacím soudem uložený trest již trestem nezákonným, proto jej zrušil (v návaznosti na zrušující výrok o vině z důvodů přeroknutí soudkyně) a uložil mu již trest nikoli souhrnný ale samostatný, přičemž jeho výměru (s ohledem na již vykonaný trest OPP) proporčně snížil o 1/3 z 30 na 20 měsíců, a pro jeho výkon zařadil obžalovaného (v souladu s příslušným ustanovením trestního zákoníku) do věznice s ostrahou. Takto uložený trest, který je ukládán v trestní sazbě od 1 do 5 let, se pak s ohledem na všechna zákonná kritéria týkající se ukládání trestů jeví jako trest naprosto odpovídající (resp. přiměřený). Pokud jde o namítaný zdravotní stav obžalovaného, resp. jeho nedostatečné zohlednění při ukládání trestu, má odvolací soud za to, že dle předložené zprávy ze dne 10. 1. 2023 týkající se jeho pohybových obtíží, se jedná o stav krátkodobého charakteru a dle předložené zprávy z 9. 2. 2023 týkající se jeho psychického stavu, se jedná o situaci, kdy psychiatr nedoporučil osobní účast obžalovaného na soudním jednání, pro riziko jeho psychické dekompenzace. Ze žádné ze zpráv tak nevyplývá nemožnost uložení či následného výkonu trestu odnětí svobody. Po obdržení výzvy k nástupu výkonu trestu pak bude na obžalovaném, aby příslušné věznici případně doložil zdravotní dokumentaci, týkající se jeho aktuálního zdravotního stavu k posouzení, zda tento, výkon trestu umožňuje či nikoli.
13. V souladu s výše uvedeným tedy odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám ve věci rozhodl tak, že obžalovaného uznal vinným přečinem krivého obvinění podle § 345 odst. 1, 3 písm. e) trestního zákoníku (napravil tak přeroknutí soudkyně při jeho vyhlášení) a uložil mu trest již nikoli souhrnný za dva trestné činy, ale samostatný za jeden trestný čin, a proto mírnější.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b), cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu),

- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu),
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 23. února 2023

JUDr. Miroslav Novák v.r.
předseda senátu

Vypracovala:
Mgr. Ing. Mária Petrovková
soudkyně